

יפה במלצנה

שהכירה. אצל גברים שונים ועל ספסלים בגנים. היא ניסתה לעבוד כמטפלת, ואומנם מצאה עבודה כתלמידי אצל הקוסמטיקאית ליוקיה שגיא. אולם היא לא החזיקה מעמד זמן רב בשום מקום עבודה, ותמיד היתה חוזרת לבארשבע. למרות שגם שם לא היה לה מה לחפש. היום ענת בת 26, יש לה ילדה בגיל שש. שאותה מסרה לאימוץ אחרי הלידה, מכיוון שלא יכלה לטפל בה

היה הכי קרוב אליי בגיל, וכאשר היינו ילדים קטנים היינו משחקים יחד. אני פחדתי לחזור לדור שלי. כי הוא היה מרביץ לי שברחתי מהבית, והסכמתי לישון אצל חיים ואבא שלו. האבא שלח את חיים לישון בחדר קטן ומלוכלך. במקום בסלון. ששם היה ישן תמיד, ואני ישנתי בסלון. באמצע הלילה הרגשתי שהאבא נוגע בי ורוצה לאנוס אותי. התנגדתי והיכיתי אותו, והצלחתי להדוף אותו עד הבוקר. אני יודעת שהוא היה שיכור. כי הרחתי את

אותי אליה. היא כבר באותה תקופה גרה עם גבר אחר. שהיה לא התחתנה איתו, כי לא רצתה להתחתן עוד פעם. וגם הוא היה אלכוהוליסט. הם גרו בדימונה והיא לקחה אותי אליהם. "ביום הראשון היא בישלה לי כל מיני דברים טובים והיתה אמה טובה כזאת. ביום השני היא לקחה אותי לשוק, ואחר כך אמרה לי שיש גבר שמעוניין בי ב־60 אלף. תביני מזה מה שאת רוצה? לא יכולתי לריב איתה ברחוב, אבל

שאבי מת גם אחותי הפסיקה לכתוב לי מיכתבים. היא לא היתה איתי בקשר ואפילו לחתונה שלה לא הוזמנה אותי." הקשר היחיד הקבוע שהיה לענת עם בן־מישפחה היה עם סבתה ועם הדוד. בנה של הסבתא. בין מוסד למוסד חזרה אל בית הסבתא, וברחה גם משם. לכן נשלחה למוסד מסיילה לאיבחון והסתכלות. שם פגשה בחורה מנהריה שהכירה את אחותה מרים. "ביקשתי את הכתובת שלה

על בחורה שנרצחה בערר, שהיא למדה גם כן במוסד הזה ושוה מוסד למופ"רעים. "אמי היתה מופיעה מדי פעם ומביאה לי ממתקים. היא עד היום חושבת שאני ילדה קטנה ומביאה לי ממתקים. אבל סבתא שלי לא נתנה לה לקחת אותי, והם היו מושכות אותי כל אחת ביד אחת, ובסוף נשאיתי אצל סבתא. אבל לסבתא לא היו אמצעים כספיים כדי לגדל אותי, ולכן רוב הזמן הייתי בפנימיות ובמוסדות.

כשהיתה בת 6 קשר אביה החורג את ענת בשלשלת־ברזל לארון. כשהיתה בת 14 רצתה אמה למוכרה לגבר קשיש. כשהיתה בת 15 ניסה אביה החורג לאנוס אותה. היום היא אם בלתי־נשואה לילדה בת 2, ומחפשת מוצא מכישלון חייה. האם תקבל עזרה כזאת, או שתיאלץ לסיים את חייה כמו אחיה חיים?

ולכלכל אותה. לפני שנתיים ילדה את בתה השנייה, מורן. היא לא רצתה להינשא לאבי הילדה, החליטה לגדל אותה בעצמה, ולא למסור אותה לאימוץ.

למרות חייה המיוסרים, לא הידרר דרה ענת לזנות או לעבריינות. היא מנסה לקיים את עצמה ולמצוא מקום מגורים לה ולבתה.

לפני שנה הסתכסה עם עובדת סוציאלית ותקפה אותה. היא נשפטה מנסה חורשי־מאסר, וריצתה אותה בנווה־הצדקה. זו הפעם היחידה שהיתה בבית־סוהר.

כעת עובדת ענת במיון. לפני שבוע, כאשר הציצה בעיתון הצהריים, ראתה את הידיעה כי שני האחים פרץ ניסו להתאבד במיקלט.

"היתה לי הרגשה שזה האחים שלי." היא מייחלת לעיין בשמות, והבינה כי אכן מדובר בשני אחיה הצעירים. ענת נסעה לבארשבע והלכה לבית הדורה. שאצלה גדלו האחים. "אבל הם חשבו שאני האמא. שכל המישפחה נורא שונאת, ולא נתנו לי להיכנס לרידה." היא מספרת.

ענת חיפשה את אחיה, יצחק, שאותו כמעט איננה זוכרת. "הוא היה אולי בכיתה אלף כאשר ראיתי אותו בפעם האחרונה, והוא לא הכיר אותי ואני לא היכרתי אותו. אבל שנינו בבינו. ראיתי שהוא סובל מריבאון והוא נתון להשפעה של כדורים. אני כל הזמן רק חשבת על זה שחיים התאבד.

"אין זה יכול להיות שנתנו להם לגור כל־כך הרבה זמן במיקלט ואף אחד לא התעניין ולא ניסה לעזור להם לפתור את הבעיה? כשיצחק הכיר אותי בסוף, הוא אמר לי: 'ויקי, את לא צריכה לבכות, זה כבר מאוחר'. אני יודעת שאת מרגישה ריגשי־אשמה. כי חיים תמיד חיפש אותך, אבל את לא יכולת לעזור לנו."

"אני יודעת שחיים השאיר מיכתב, אבל לא רצו להראות לי אותו. ביום של ההלוויה אמרו לי שאסתלק, שלא רוצים שאבוא אליהם הביתה. אבל אחי איציק היה איתי כל הזמן בהלוויה, הוא ביקש את הכתובת שלי ואת מיספרי הטלפון.

"אבל אין לי כתובת, כי בעוד כמה ימים אני צריכה לעזוב את הרידה שסידרו לי ושוב אין לי לאן ללכת. "אין משיך לחיות כך עם ילדה קטנה, להסתובב ברחובות וללון בג' ניש מה רוצים, שגם אני אגמור כמו האחים שלי?"

אילנה אלון ■

הריח של האלכוהול מהנשימה שלו. "למחרת חיים שאל אותי מה קרה, ואמר שהוא ישמור עליי כל הלילה כדי שאבא לא יגיע בי. הוא באמת נשאר עד לילה אחד שלם ושמר עליי. הוא היה כזה טוב, כזאת נשמה טובה."

ענת מזילה דימעה כאשר היא מדברת על חיים, אחיה שהתאבד במיקלט. נראה כי מותו עורר בה את כל החרדות והמרירות של שנות ילדותה.

"ניסיתי לסדר לחיים ולי מישפחה אומנת ביחד, אבל הוא פחד שאבא שלו ישמע על זה ויהרג אותו במכות. ואז נפרדנו. ואני כמעט שלא ראיתי אותו מגיל 15."

★ "אין לי כתובת"

מאותו גיל היו גם חייה של ענת חיים של נערה חסרת־בית. מבית הדוד ברחה, וחששה לחזור אליו. היא התגוררה מפעם לפעם בבתי ידירות

כאשר חזרנו הביתה ביקשתי שתיתן לי כסף כדי לחזור באוטובוס לבארשבע. היא סירבה וניסתה לשכנע אותי שאלך לשכב עם גברים ואלמד, נהיגה וכל מיני דברים כאלה. לא התפתיתי, לקחתי סכין וזרקתי בה. זה כמעט פגע בה, אז היא הסכימה ונתנה לי כסף לחזור לבארשבע.

יום אחד ראתה ברחוב גבר שנראה לה מוכר. גם הוא הביט בה, והיא שאלה אותו אם שמו יעקב פרץ. כאשר שאלה על בנו, חיים, השיב בחיוב, וכאשר אחי כי זהו אביה החורג, השיבו שהיכה אותה בילדותה וקשר אותה בשלשלת. היא התגעגעה לאחיה ורצתה לראותו. "רדתי אחריו לביתו, וכאשר אחי חיים ראה אותי הוא הכיר אותי מיד, למרות שלא התראינו שנים. הוא פחד מאבא שלו להיות איתי בקשר, כי הוא היה היחיד שחי עם האבא וטיפל בו. הוא היה אז בערך בן 13, ואחרי שחיבק אותי אמר שהוא נורא רעב כי לא אכל כל היום.

"הכנתי לו אוכל והוא אכל ואמר שזה טעים מאוד ונישק אותי. "הייתי קשורה רק לחיים, כי הוא

ושלחתי לה מיכתב וירדתי עליה מפני שהיא עזבה אותי. בהחורה סיפרה לי, שכאשר אחותי קיבלה את המיכתב היא בכתה, אבל לא ניסתה להתקשר איתי יותר." הקשר שהיה לענת עם ארבעת אחיה הקטנים יותר, בבארשבע, היה גם הוא רופף. אבל הגורל הפגיש אותם מפעם לפעם.

בחג פורים אחד הביאה אותה העובדת הסוציאלית הרחמנית לראות את אחיה הקטנים. "אני זוכרת שהיתי מחופשת לקאובואית, עם כובע גדול ואקדח־קפצונים. האחים שלי כל־כך התפעלו מזה, שנתתי להם את הכובע ואת האקדח. הם היו במצוקה כלכלית יותר גדולה משלי.

"אבל הביקור לא הצליח, כי לא היינו רגילים אחד לשני, וכל אחד היה ביישן כזה, ולא נוצר קשר בינינו."

★ סכין על אמה

כאשר הייתי בת 14 בערר, אמי באה פעם לסבתא ולקחה

"בעת שהייתי בפנימיה בבית־שמש, בערר בגיל 12, פגשתי בפעם ראשונה את אבי האמיתי. יום אחד, לפני פורים, קיבלתי מיכתב לפנימיה. זה היה כתוב צרפתי, וכתבה אותו אחותי מרים מנהריה. היא סיפרה לי במיכתב הזה את כל תולדות המישפחה, שאני כבר ידעתי אז, והיא לא חידשה לי בעצם מאומה.

"בערך יומיים אחרי שקיבלתי את המיכתב דפקו ברלת של החדר שלי במעון, ולמרות שאף פעם לא ראתי אותם ידעתי תיכף שזה אבי האמיתי ואחותי. אבל הייתי כל־כך נדהמת וגם כעסתי עליהם שזנחו אותי כל־כך הדכה שנים, שלא אמרתי להם שזו אני. הם שאלו על ויקי ואני שלחתי אותם למנהלת של המעון.

"המנהלת חזרה איתם אליו והחטיפה לי סטירה, ואז פיתאום התעורר ררתי, כאילו, והבנתי מה קורה, והתחלתי לבכות.

"גם אבי בכה. הוא התחיל לנשק אותי, הוא נישק לי את הירידים ואת הרגליים, ואמר שתמיד רצה לראות אותי, אבל הסבתא שלי הוציאה צו שאף אחד לא יקח אותי ממנה, כי היא חששה מפני אמי, וגם אבי לא יכול היה לקבל אותי.

"כמה חבל שלא נתנו לאבי לגדל אותי. אילו הייתי גדלה אצלו הייתי בטח בחורה נורמלית כמו אחותי מרים, שהיא מורה והתחתנה ויש לה מישפחה ושני ילדים. או אולי היה יותר טוב אם היו נותנים אותי למישפחה לאימוץ, שאז היה לי בית משלי והייתי חיה חיים נורמליים."

ענת שוקעת בהרהורים ועיניה, בגון השוקולד, מתעמעמות לרגע. נראה כי גורלה וסיבלה העסיקו אותה רבות, היא מחטטת בעברה ללא הרף כדי לנסות לברר מדוע התעלל בה הגורל ומדוע גזר עליה חיים קשים ומרים כל־כך, בעוד שסביבה ראתה ילדים מאושרים והורים אוהבים.

"אבא שלי הביא איתו תמונות ממשפחתיות וקופסה עם תכשיטי־זכב בשבילי. הוא ביקש שאבוא אליו לחג הפסח. אני פחדתי ולא רציתי לנסוע אליו.

"אבל האמת, רציתי להיות איתו בקשר רק בגלל הכסף. הוא נתן לי כסף והשאיר לי את התמונות, אבל המנהלת של הפנימיה אמרה לו שאת התכשיט־טיס יקח איתו, ויתן לי אותם רק כאשר אבוא לבקר אצלם.

הוא היה אדם חולה, אולי חודש אחרי שבא אליי לביקור הוא מת. מאז

האחים במיקלט. האחים יצחק וחיים ז"ל התגוררו חודש שים ארוכים במיקלט בבארשבע ואיש לא בא לעזרתם. הם היו בני 15 לאב אלכוהוליסט, שהיה מכה